

Tvrdohlavý Turek.

Napsal Julius Verne.

Aut. překlad Ot. Petrov.

Maltský kapitán zaslechl vše. Udělil nyní, že nemilým sběhem okolností naskytl se Ahmet na ztroskotavší se Guidary, v okamžiku, kdy Amasia byla.

Zašel za poslední domky přívu, zastavil se Jarhud a pravil k sobě:

"Cesta z Atiny na Bospor jest dlouhá a já dovedu ještě pro rozkaz urozeného Saffara!"

KAPITOLA 5.

Vzpomínky a další cesta.

Zda oba snoubenci byli šťastni, zda děkovali Allahu za prozření, že uvedl Ahmeta právě na to, kde se loď ztroskotala, zda byl se do jich dojmů pocit radosti i hrůzy — to vše bylo by možno vypisovati.

Každý však přisvědčil, že Ahmet a jeho Kéranan hořeli nedostatkem, by zvzděl, co vše se do po jejich odjezdu z Oděsy. Amasia i Nedžeb nemohly dosti vyprávěti.

Když byl dívkám především o oděv opatřen a Ahmet sám o suchých šatů rybáře přebý, usedlo panstvo i služebnictvo na stolice ke krbu, a nejvíce se dále o dosud zuřící Amasia naslouchali vypravování její společnice.

První dojmy zvěděli o všem, když se ve vile Sélímově několik hodin po té, když Kéranan s hosty odcestoval. Nelíbilo se jim Jarhud zajisté nezakotvil u Sélímovy za účelem prodeje drahocenných látek! Bylo to jež za účelem únosu dívek a vše vědělo, že se kapitán k nědlouho již připravoval.

Jakmile byly obě dívky uneseny, vydala se loď ihned na břeh. Co však žádá z dívek mohla vyprávěti, poněvadž se o tom dosud neměly tušení, o to, že Sélím slyšel jejich křik, nešťastný otec objevil se právě v okamžiku, kdy Guidara zahý a za poslední předchozí malého dívu, že klesl snad mrtev, aniž mohl dáti svým lidem znamení, a lupiče pronásledovali.

Co se týče života obou dívek, nepalubě, mohla Amasia pouze lo vyprávěti. Kapitán a jeho žatvo chovali se k oběma s největší šetrností, již měli jisté přisně zájmu. Byla pro ně určena neohodnější kajuta malého kotní. Jedly a spaly v ní. Kdy živ jim bylo líbo, směly vyjít na pláň; avšak cítily se býti omezeny z blízka, pro případ, aby v návalu zoufalství chtěly snad usmrtiti, by ušly osudu, již je očekával.

Ahmet naslouchal vypravování mu se stísněným srdcem. Tázal se ducha, zdali při tomto únosu jednali kapitán Jarhud na svůj vlastní vrub, máje snad v úmyslu podati své zajatky na trzích maloasijských, — haasůy to obod, jenž skutečně není tam žádnosti. A nebo tento zločin cháň pro některého boháče z Amasia?

Proč tyto všechny a jiné a jiné věci nemohla ani Amasia ani Nedžeb odpověděti. Vždy, když se o svém zoufalství plácky se Amasia vyptávaly, odepřel jim odpověď. Nevěděly tedy, z čeho příčiny jednání kapitána Guidary, ani kam je měla loď zanésti.

Plavba byla z počátku příznivá, a volná, jako bylo klidné počasí, které se po několika dnů udrželo. Bylo zřejmo, jak každé se menší opozdnění urazilo Jarhuda, jenž nedovedl svou netrpě-

livost zatajiti. Obě dívky z toho soudily — a Ahmet i Kéranan byli téhož náhledu, — že měl Jarhud nařizeno, by se v určité dobu kamsi dostavil. Avšak kam? ... To bylo tajemství, ač nikdo o tom nepochyboval, že bude Guidara v některém přístavě maloasijském očekávána.

Konečně nastaly větry a loď mohla plouti na západ. Plula as po dva týdny bez nehody; několikráte křivila se s plachtami loděmi, obchodními neb válečnými koráby, jakož i s oněmi steamery, jež rychle protínají Černé moře; avšak tu vždy rozkázal kapitán Jarhud, aby dívky sestoupily do své kajuty, obávaje se bezpochyby, by nedaly nějaké znamení na poplach.

Povětrí stávalo se znenáhla nejisté, pak špatné, konečně neunesitelné. Hlásila se prudká bouře a Amasia s Nedžebou poznala dobře ze zlosti kapitánovy, že jest nucen změnit cestu, ježto jej vítr zanášel tam, kam nehodlal. Obě dívky byly tím potěšeny, neboť cítily se býti bouří unášeny, jako by vzdalovaly se stále bodu, jehož chtěla Guidara dosáhnouti.

"Ano, drahý Ahmete," končila Amasia své vyprávění, "pomýšlel jsem na osud, ježž máš byl připraven, vidouc se od vás odloučena, zanášena tam, kde byste mne nikdy více neuzřel, rozhodla jsem se... Nedžeb to ví! ... Nebyla by mohla mne zadržeti! ... A dříve než byla by přistála loď k prokletému osudu břežu, ... byla bych se vrhla do moře! ... Leč, tu přišla bouře, která místo aby nás zničila, nás zachránila! ... Milý Ahmete, spatřila jsem vás! ... Ne, ... nikdy to nezapomenul! ..."

"Drahá Amasia," odvětil Ahmet, "Allah chtěl, abyste byla zachráněna... a to mnou zachráněna! ... Kdybych však nebyl předešel svému strýci, byl by on vrhl se do moře, aby vám ku pomoci přispěl!"

"U Mahomeda, toť si myslím!" vzkřikl Kéranan.

"Kdo by řekl, že má umřít člověk tak dobré srdce!" prohodila Nedžeb.

"Přiznejte, přátelé, že moje umřítost má někdy v sobě též ledacos dobrého!" pravil Kéranan.

"Někdy?" tázal se nedůvěřivě Van Mitten. "Rád bych věděl! ..."

"Zajisté, příteli Van Mitten! Kdybych se byl podrobil nápadu Ahmetovu a my bychom byli jeli železničí krymskou a kavkazskou, místo abychom cestovali podél pobřeží, byl by se octl Ahmet na místě, kde se loď ztroskotala?"

"Zajisté ne," pravil Van Mitten, "avšak příteli Kéranane, kdybyste ho nebyl nutil, aby opustil Oděsu, nebyl by se tento únos udál."

"Ah, takhle rozumujete, Van Mitten? Chcete snad zapřísti o tom nějakou hádku?"

"Ne! ... ne! ..." vmlsil se Ahmet do slova, vycítuje dobře, že by v takto vyvolané hádce holandčan podlehl. "Jest již trochu pozdě k úvaze, zda bylo dobře či ne, že jsem odcestoval. Bude záhodnější, odpočineme-li si trochu!"

"Abychom zítra odcestovali!" dovolal Kéranan.

"Zítra, milý strýče, zítra? ..." tázal se Ahmet. "Ne! autuo, by Amasia a Nedžeb! ..."

"Oh, jsem silna, Ahmete, a zítra! ..."

"Aj, milý synovče," zvolal Kéranan, "ano, kdy tvá Amasia jest

ti na blízku, nemáš již tak na spěchl... A přec blíží se konec měsíce... ono osudné datum... a jest zde zájem, který nesmíme zanedbávati... dovolíš, starému obchodníku, aby byl praktičtější nežli ty! ... Nuže, nechť vyspí se každý co nejlépe a zítra, jakmile opatříme si nějaký dopravní prostředek, vydáme se na cestu."

Každý umístil se co nejlépe v chatě rybářově. Všichni byli po tolika dojmech šťastni, že mohou si několik hodin odpočinouti. Van Mitten snil, že hádá se se svým neústupným přítelem, ten opět, že stojí tvář v tvář Saffarovi, na nějž všechny kletby Allaha i jeho proroka svolával.

Jediný Ahmet nemohl ani chvíli oka zambouřiti. Přičina, proč byla Amasia Jarhudem unesena, znepokojovala jej ne sice co do minulosti, nýbrž co do přítomnosti. Tázal se, zdali ztroskotáním Guidary veškeré nebezpečí minulo. Ovšem, mohlo se říti za to, že nikdo z lodního mužstva nepeřil tuto katastrofu. Avšak katastrofa ta v brzkou známa bude v okolí. Ten, pro něhož Jarhud jednal, nepochybně nějaký boháč, možná nějaký paša z provincií anatolských, bude v brzkou o něj zpraven. A bude mu nesnadno pátrati po stopě dívčině? Mezi Trapezuntem a Skutari, po celé délce této takměř pusté krajiny, nemohou naskytouti se různá nebezpečí, nemohou zde býti připraveny léčky k novému uloupení Amasia?

Ahmet rozhodl se, že bude obezřele na stráži. Neodloučil se více od Amasia; bude se bráti nej oživenějšími cestami a po případě najme si spolehlivého průvodčího. Zároveň umlín si Ahmet, že zpraví bankéře Sélima, otce Amasia, o všem, co ušlo se od únosu jeho dcery. Záleželo mu přede vším na tom, aby dověděl se Sélím, že jest Amasia zachráněna a že bude hleděti, by se v ustanovený čas, totiž za čtrnáct dnů, postavil. Avšak dopis odeslaný z Atiny neb Trapezuntu, byl by vyžadoval příliš času, než by se dostal do Oděsy. Proto, aniž by se o tom svému strýci zmínil, chtěl zaslati depeši Sélímovi z Trapezuntu. Zamýšlel též naznačiti mu, že není dosud veškeré nebezpečí odstraněno, a že neměl by Sélím otálet, aby přišel malé karavaně v ústřety.

Přítelův dce, jakmile setkal se Ahmet s Amasií, sdělil jí svůj zámer; totiž alespoň částečně, aniž by se jí byl o hrozících nebezpečích zmínil. Amasia viděla v tom jedině to, že bude otec její v nej bližší době upokojen. Proto též měla na spěchl, aby dostala se do Trapezuntu, odkudž odeslána by byl telegram, ovšem bez vědomí strýce Kéranana, jehož by bylo již ono pouhé slovo nanejvýše rozčililo.

Po několikahodiném spánku byli všichni na nohou; Kéranan netrpělivější než kdykoliv, Van Mitten resignován ku všem vrtochům svého přítele, Bruno zahájil zbytek svého bříška do přiléhavého oděvu a odpovídaje ku všemu toliko jednoslabičně.

Ahmet sběhal především Atinu, nepatrně do městečko, jehož jméno prozrazovalo, že druhdy Athény na Černém moři stálo. Lze tam spatřiti ještě několik doricých sloupů, zbytek tu chrámu bohyně Pallas. Ale zajímaly-li tyto zříceniny Van Mittena, nechávaly Ahmeta úplně lhostejným. Jak mnohem milejší bylo by mu bývalo, kdyby našel nějaký méně nepohodlivý povoz než byla kára, již byl na hranicích ruskotureckých našel. Avšak musil opět za vděk vstít arabou, jež byla vyhraně pro dívky určena. Odtud vzešla nutnost, aby buď osly neb mešky zaoptatili, aby se páni i služkové dostati mohli do Trapezuntu.

Ach, jak lítoval Kéranan poštovního kočáru, jenž byl vlakem u Poti roztržena! A co spílání a vyhráček vysílal za oním pánovitým Saffarem, který die jeho mínění byl původcem všeho zla!

Amasia a Nedžebě nic nezdálo se býti příjemnější, nežli cestování v arabě. Bylo to pro ně něco nového, neočekávaného! Nebyly by tuto káru zaměnily ani za nejnádhernější kočár padíšaha! Jak dobře bude jim pod nepromokavou plachtou na čerstvé sláms, již možno bude na každé stanici vyměnit. A občas postoupí svá místa Kérananovi, Ahmetovi a Van Mittenovi! A což ti jezdcí, kteří budou je provázeti jako nějaké princezny! Zkrátka, bude to rozkošné!

Netřeba doložiti, že podobné myšlenky vznikly v hlavě malé počestilky Nedžeb, jež vše vždy jen v růžovém světle viděla. A co se týkalo Amasia — jak mohla si ta po tolika útrapách stěžovati, když byl Ahmet při ní? Vždyť měla býti cesta v nejkratší době dokončena a konečně dosáhnou všichni Skutari! ... Skutari!

"Jsem si jista," opakovala Nedžeb, "že kdybych vystoupila na špičky nohou, mohla bych Skutari již odtud spatřiti!"

V malé společnosti byli pouze dva muži, kteří si měli nač stěžovati: Kéranan, jenž tím, že nemohl opatřiti si rychlejší povoz, obával se opozdnění, a Bruno, jenž měl celých pětaticet mil, které dělily ho od Trapezuntu, na břebet mezka vyseděti.

Tam však, jak mu Nizib stále opakoval, opatřil si zcela jistě nějaký povoz, jenž spíše vyhovovati bude na cestách dlouhými pláněmi anatolskými.

Nuže, 15 září kolem jedenácté hodiny dopolední opustila celá karavana Atinu. Vzduch byl téměř úplně klidný. Oblaka stála téměř nepohnutě na obzoru. Chvillemi prosvitlo slunce a paprsky jeho oživily krajinu. Jedině moře, jež se bylo dosud neuklidnilo, doráželo s hřmotným hukotem na úskalí.

Kéranan se svou družinou ubíral se po silnicích lazistanských, doufaje, že do večera překročí hranice pašalíku trapezuntského. Silnice nebyly pusté. Táhlly tudy karavany, jejich velbloudi mohli býti do set počítáni; až uši zále haly při zvuku rolniček a zvonků, jež měli na krku uvázaný, zatím co oči libovaly si při pohledu na jejich pestré pompony a síť, zdobené lasturami. Tyto karavany buď přicházely z Persie, aneb se tam vracely.

Pobřeží nebylo pustší nežli silnice. Celé zástupy rybářů a lovců dávaly si zde dostaveníčka. Rybáři dostavují se sem na noc se svými lodicemi, osvětlenými vzduch smolnicemi, a loví ve velkém množství sardele, tak zvané "khamši", jež jdou po celém pobřeží hojně na odbyt. Lovci zvěře nikterak nemusejí rybářům záviděti, neboť krajiny tyto oplývají nadbytkem zvěře. Tisíce mofských ptáků, tak zvaných "kavkarina", poletuje kolem břehů maloasijských. Peří jejich jest velmi vyhledáváno a jeho dosti značné ceny odškodní lovce za jejich čas, námahu a výlohy za stíhací prach.

Kolem třetí hodiny dopolední zastavila se naše karavana v městečku Mapavě na ústí řeky téhož jména, jejíž vozy mísí se z olejovitou tekutinou jistého petrolejového pramene. V tuto hodinu bylo ještě příliš brzo na večer, ježto však očekávali, že na nocleh dorazí až pozdě v noci, bylo na místě, aby něco kloudného nyní pojedli. Tak začal alespoň Bruno návrh, jenž byl také všeobecně přijat.

Netřeba říci, že tabule hostince, do něhož se byl Kéranan se svými

uchýlil, poskytovala hojnost "khamši". Jest to ostatně nejoblíbenější pokrm této maloasijské krajiny. Sardele byly předloženy buď nasolené neb čerstvé a byly s vděkem přijaty. Mezi hosty byla veselost a dobrá nálada — není-liž ta nejlepší kofein na světě?

"Nuže, Van Mitten", děl Kéranan, "mrzí vás ještě umřítost — oprávněná umřítost, — vašeho přítele, jenž vás přinutil, abyste podobnou cestu vykonal?"

"Ne, Kéranane, ne!" odtušil Van Mitten, "a bude-li vám líbo, pocestuji ještě jednou!"

"Uvidíme, uvidíme, Van Mitten! — A co soudíš ty, má malá Amasia, o svém zlém strýci, který ti svého Ahmeta odvíekl?"

"Že jest, jak o tom již dávno vím, nejlepším mužem!" odpověděla dívka.

"A nejpovornějším!" doložila Nedžeb. "Zdá se mi, že není pan Kéranan již tak umiřený jako druhdý."

"Výborně! Hleďme tu maličkou zde, jak se mně posmívá!" zvolal Kéranan s dobráckým úsměvem.

"Oh, ne, pane, oh ne!"

"Oh, ano, maličká! ... Však máš pravdu. Nepru se již! ... Nejsm již tvrdohlavým! ... Sám Van Mitten nemohl by mne již podrážditi."

"To bych rád viděl!" odtušil Holandčan, potřásaje hlavou na důkaz nevalného přisvědčení.

"Jest tomu tak, Van Mitten!"

"Kdyby se vám někdo zmínil o jistých kapitálách! ..."

"Mýlíte se velice. Přísahám! ..."

"Zajisté! ... Budu přísahati! ..."

odekl Kéranan, počínaje se již rozhovívati. "Proč bych nepřísahal?"

"Poněvadž jest někdy těžko přísahu dodržeti."

"Méně těžko, než držeti jazyk na uzdě, Van Mitten, neboť jest jisto, že chcete mne v této radostné chvíli podrážditi."

"Já, příteli Kéranane?"

"Vy! ... a když opakuji vám, že jsem se rozhodl, nikdy více nebyti umiřeným, prosil bych vás, abyste nebyl umiřený vy."

"Aj, aj, tentokráte nemáte pravdu, pane Van Mitten", pravil Ahmet.

"Rozhodně nemáte pravdu!" zvolala Amasia s úsměvem.

"Zcela ne!" dodala Nedžeb.

A ctihodný Holandčan vida proti sobě majoritu, uznal za dobré mlčeti.

Avšak vzdor všemu, co se přihodilo, vzdor poučeni, kterého se mu bylo již dostalo na této cestě, jež mohla ještě špatně skončiti, zla byl Kéranan ze své tvrdohlavosti vyléčen, jak to chtěl tvrditi? Uvidíme. Leč všichni byli náhledu Van Mittenova.

"Nuže a nyní dále!" zvolal Kéranan po ukončené tabuli. "Nebylo to špatně jídlo, ale vím o lepším."

"A o kterém?" ptal se Van Mitten.

"O tom, jež očekává nás ve Skutari."

Vyjelo se as ve čtyři hodiny a večer v osm dorazilo se bez nehody do městyse Rizy, kterýž jest celý poset úskalími.

Zde musili ztrávití noc ve "khanu" tak málo pohodlném, že obě dívky chtěly raději pod plachtou araby přenocovati. Nejhlavnější bylo, aby si každá mezci po své námaze odpočinula. Na štěstí nechybělo v končinách ani slámy ani ovsa. Kéranan a ostatní našli tu pouhé slámučky, s nimiž se však spokojili, jelikož byly čisté a čerstvé. Příteli noc měli ztrávití v Trapezuntu za úplného pohodlí, jež jim nejlepší hotel tohoto důležitého města zajisté poskytl.

Pokračování.

Za doplatek 15c. obdržel náš předpis titule krásný obraz v barvách jako Jan Hus, Zláka, Anděl míru a pod. x